

také listina, vyhotovená třebas jen na českoněmeckém formuláři, vyplněném toliko v německém jazyku, jest vydána v jazyku státním a německém.

Názor tento jest však právně mylný, neboť spočívá na nesprávné interpretaci výrazu »vydává«, užitého ve 2. větě 2 odst. čl. 82 jaz. nař. Výrazem »vydávati« rozuměti nutno podle smyslu, jaký má v obecné mluvě a vzhledem k souvislosti, v jaké ho bylo tam použito (vydati listinu), totéž, co vyjadřuje se slovy vyhotovovati, sepsovati. Listina jest podle toho vydána v tom jazyce, ve kterém jest vyhotovena, sepsána. Vydává-li se listina na formuláři s několikajazyčným předtiskem, jest vydána v tom jazyce nebo v těch jazycích, v nichž jest na příslušných místech formuláře vyplněna. Pro posouzení otázky, v jakém jazyce jest listina vydána, není proto rozhodujícím jazyk formulářového předtisku, nýbrž jazyk souvislého textu, v němž formulář jest vyplněn a jenž jest obsahem listiny. O listině, která byla sepsána na př. jazykem českým na formuláři s předtiskem německo-francouzským, nelze zajisté logicky tvrditi, že byla vydána v jazyce českém, německém a francouzském. Z těchto úvah plyne, že pro otázku, v jakém jazyce jest listina, vyhotovená na formuláři, vydána, nemá jazykové znění předtisku formuláře právního významu. Opačné mínění žal. úřadu, který klade důraz na jazykové znění předtisku místo na jazyk souvislého textu listiny, jest tedy nesprávné.

V daném případě jest nesporné, že průvodní dobytčí list, vydaný stěžující si obcí patrně jako vyřízení podání strany podle čl. 72 odst. 1 jaz. nař. v jejím německém jednacím jazyku, který dal konkrétní podnět k dohlédacímu úřednímu zákroku proti obci podle čl. 97 odst. 1 jaz. nař., nař. rozhodnutím potvrzenému, byl sice vyhotoven na formuláři s českoněmeckým předtiskem, ale text jeho byl sepsán jen v jazyce německém. Listinu, vydanou stěžující si obcí v takovéto jazykové úpravě, není však možno podle toho, co bylo shora dovozeno, pokládati za vydanou v jazyce státním a menšinovém ve smyslu 2. věty 2 odst. čl. 82 jaz. nař. Subsumoval-li žal. úřad, vycházející z opačného mylného právního názoru, tento případ přes to pod tuto normu, přiči se tato subsumpce zákonu a nař. rozhodnutí bylo proto zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.047.

Jazykové právo. — Samospráva obecní: Obec mající přes 3000 obyvatel je povinna vyložití pravidla o vybírání obecních dávek a poplatků též v jazyce státním.

(Nález ze dne 6. února 1934 č. 2627.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 10.525/33, 10.849/33.

Věc: Město Ch. proti zemskému úřadu v Praze o jazykové právo.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: St-lka byla v pořadí stolic správních nař. rozhodnutími uznána povinnou, aby k svojí žádosti za povolení k vybírání 1. obecních poplatků za zvěropolicejní prohlídku dobytka a masa, 2. obecní dávky

z nezastavěných pozemků, 3. obecních poplatků za užívání obecního statku a 4. obecních poplatků za úřední úkony, předložila příslušnou vyhlášku usnesení obecního zastupitelstva o vybírání obecních poplatků, jakož i výběrčí pravidla s textem také v jazyce státním.

Odůvodnění má toto znění: Pokud tento příkaz ukládá obci jazyko-právní povinnost, má oporu v ustanovení čl. 97 odst. 1 a čl. 81 odst. 2 jaz. nař. č. 17/1926 Sb., neboť, ač předpoklady čl. 81 odst. 2 cit. nař. jsou u rekurující obce, mající více než 3000 obyvatelů, splněny, obec přes to fakticky zmíněnou vyhlášku a příslušná výběrčí pravidla vyhlásila pouze v jazyce německém. Námitka nezákonnosti čl. 81 odst. 2 jaz. nař. je zcela bezpodstatná, poněvadž ustanovení to bylo vydáno v základě § 3 odst. 3 jaz. zák., v němž pro úpravu jazyka obecních vyhlášek nestanoví se státní moci výkonné žádné meze. K námitce, že příkaz k vyhlášení a k předložení výběrčích pravidel v jazyce státním odporuje ustanovení zák. č. 329/1921 Sb., sluší uvést toto: Podle § 28 odst. 6, § 35 odst. 1 a § 38 odst. 2 zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb. musí pravidla o vybírání obecních poplatků a dávek býti usnesena obecním zastupitelstvem. Výběrčí pravidla jsou tudíž integrující a nezbytnou součástí usnesení o zavedení poplatků a dávek, bez nichž k povolení nemůže vůbec dojít. Jestliže tedy podle § 40 odst. 1 resp. § 6 odst. 4 téhož zák. nutno v obci po 14 dní veřejně vyhlásiti usnesení obecního zastupitelstva, musí býti veřejně vyhlášeno nejen usnesení o zavedení poplatků a dávek, ale musí býti veřejně vyhlášena i usnesená výběrčí pravidla, neboť jinak by usnesení bylo vyhlášeno neúplně, což by bylo podstatnou vadou řízení povolovacího a schvalovacího. Rekurující obec jest tudíž povinna vyhlásiti nejen pravidla již schválená (§ 43 odst. 3 cit. zák.), ale i pravidla, jež mají býti podkladem řízení schvalovacího, což také ostatně obec učinila, ovšem jen v jazyce německém. Okresní úřad byl pak oprávněn vydati nař. příkaz i v základě čl. I (ad § 35 zák.) nař. vl. č. 143/1922 Sb. a v základě § 40 odst. 2 zák. č. 329/1921 Sb., jsa oprávněn přezkoumati, je-li žádost za povolení dávky dostatečně doložena, a jsa oprávněn žádati na obci důkaz o tom, že co do formy vyhlášení řádně vyhověla kogentním předpisům právním.

Proti těmto rozhodnutím, pokud obsahují výrok o jazykové úpravě výběrčích pravidel, podány jsou shodné stížnosti, o nichž nss uvažoval takto:

Napadená rozhodnutí jsou založena především na ustanovení čl. 97 odst. 1 a čl. 81 odst. 2 jaz. nař. a skutkově na zjištění, jež vůbec není na sporu, že totiž obec má přes 3000 obyvatelů a dále, že zmíněnou vyhlášku vydala a příslušná výběrčí pravidla vyložila k veřejnému nahlednutí v obecní úřadovně pouze v jazyce německém.

Stížnosti po stránce právní nemají námitky proti tomu, že správní úřad svou příslušnost k spornému výroku jazykovému opřel o cit. čl. 97 odst. 1 jaz. nař. a že tedy byl v tomto případě oprávněn zasáhnouti po stránce jazykové. Než stížnosti odporují stanovisku žal. úřadu, že výběrčí pravidla o vybírání dávek a poplatků, na nichž se usneslo obecní zastupitelstvo, jsou integrující součástí usnesení o zavedení těchto dávek a poplatků a proto že povinnost, toto poslední usnesení zastupitelstva obecního veřejně vyhlásiti, postihuje i přijatá výběrčí pravidla. Stížnosti

dovolávají se pro to předpisů zák. o obec. hospodářství fin. č. 329/1921 Sb., který rozeznává mezi vyhláškou na straně jedné a vyložením k veřejnému nahlédnutí na straně druhé (§ 6 odst. 4 a 5), poukazující k obdobným ustanovením v jiných zákonech, a dovozují, že vyložení písemností k veřejnému nahlédnutí v obecní úřadovně nelze ztotožňovati s vyhláškou obecní. Z toho pak, že nejde vůbec o vyhlášku, uzavírají stížnosti, že chybí předpoklad pro užití právní normy čl. 81 odst. 2 jaz. nař., který mluví jen o vyhlášce, a proto že nelze tohoto předpisu vůbec užití na vyložení výběrčích pravidel k veřejnému nahlédnutí, o něž zde běží.

Než stížnosti jsou na omylu v tom, že vyložení písemností k veřejnému nahlédnutí nelze zahrnovati pod pojem vyhlášek čl. 81 odst. 2 jaz. nař. Podle judikatury nss-u (Boh. A 10.525/33) je právě uvedené ustanovení jaz. nař. všeobecné povahy a týká se veřejných vyhlášek obcí vůbec. Vyhláškou ve smyslu jazykových předpisů (§ 3 odst. 3 jaz. zák., čl. 81, 35 jaz. nař.), jež obsah pojmu toho zvláště nevymezují, rozuměti jest podle obecného významu slova každé oznámení učiněné za tím účelem a takovým způsobem, aby byla dána možnost seznati jeho obsah širšímu okruhu osob a nikoli jen osobám jednotlivě určeným (Sr. Boh. A 10.849/33). Ježto, jak nesporno, výběrčí pravidla na obecním úřadě byla k veřejnému nahlédnutí vyložena a tak dána možnost seznání jejich všem voličům a poplatníkům v obci, byla tato pravidla obcí veřejně vyhlášena ve smyslu jazykových předpisů.

Na tom nemění nic okolnost, že cit. zákon o obec. hospodářství fin. nebo jiný zákon pro uveřejnění určitého druhu vzhledem k zvláštní rozsáhlosti oznamovaného předmětu stanoví zvláštní způsob publikace t. zv. vyložením k veřejnému nahlédnutí (rozpočtu, plánů, rozvrhu nákladů a pod.), neboť i v takovém případě jde o vyhlášku veřejnou v zmíněném smyslu jazykových předpisů.

Pak ovšem řečené vyložení mělo se státi vzhledem k ustanovení čl. 81 odst. 2 jaz. nař. také v jazyku státním a výrok napadených rozhodnutí nelze uznati nezákonným.

Č. 11.048.

Církevní věci. — Zdravotnictví: K pojmu »rodinného hrobu« na konfesním hřbitově.

(Nález ze dne 7. února 1934 č. 19.304/33.)

Prejudikatura: Boh. A 10.866/33.

Věc: Židovské pohřební bratrstvo v Praze (adv. Dr. Šimon Freiburger z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o uložení urny na židovském hřbitově.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Magistrát hlavního města Prahy udělil výměrem z 28. srpna 1928 Hanuši E. povolení, aby urna s popelem jeho bratra Osvalda E. byla uložena do hrobu č. 21/22 na židovském hřbitově ve St., podle